

Tre metri sopra il cielo

Federico Moccia alla Fiera Internazionale del Libro di Budapest

Három méterrel az ég fölött

Federico Moccia a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválon

Lei si girò verso di lui, quasi sorpresa, aprendo gli occhi azzurri, grandi, ingenui. Lo guardò. Strano, fermo vicino a lei, su una moto, le spalle larghe, le mani già troppo presto abbronzate per quella metà di aprile. I suoi occhi, nascosti da quegli occhiali scuri, avrebbero sicuramente aggiunto qualcosa a quella faccia da schiaffi che già aveva.

“Ti va di venire a fare un giro con me?”

“No, sto andando a scuola.”

“E non ci andare, fai finta, no? Ti vengo a prendere lì davanti.”

“Scusami.” Lei fece un sorriso forzato e falso: “Ho sbagliato risposta, non mi va di venire a fare un giro con te”.

“Guarda che con me ti diverti...”

“Ne dubito.”

“Risolverei tutti i tuoi problemi.”

“Non ho problemi”.

“Questa volta sono io a dubitarne”.

Verde.

La Mercedes 190 scattò in avanti lasciando sul posto il sorriso sicuro di lui. Il padre si girò verso di lei: “Ma chi era quello? Un tuo amico?”.

“No papà, un semplice cretino...”

Qualche secondo dopo l’Honda affiancò di nuovo la bella ragazza. Lui attaccò la mano al finestrino e con la destra diede un filo di gas, tanto per non fare troppo sforzo, anche se con quel quaranta di braccio non avrebbe avuto poi tanti problemi.

L’unico che sembrava avere qualche problema era il padre.

“Ma che fa questo incosciente? Perché viene così vicino?”

“Stai tranquillo papà, me ne occupo io...”

Si girò decisa verso di lui.

“Senti, ma non hai proprio niente di meglio da fare?”

“No.”

“Be’, trovatelo.”

“Ho già trovato qualcosa che mi piace.”

“E cioè?”

“Andare a fare un giro con te. Dai, ti porto sull’Olimpica, corriamo forte con la moto, poi ti offro la colazione e ti riporto per l’uscita di scuola. Te lo giuro.”

“Credo che i tuoi giuramenti valgano ben poco”.

“Vero,” sorrise, “vedi, già conosci tante cose di me, di’ la verità, già ti piaccio eh?”.

A lány a feléje fordult, szinte csodálkozóan, nagy, ártatlan, kék szemét tágra nyitotta. Ránézett a fiúra. Volt benne valami különös, ahogy ott állt motorjával mellette, válla deltás, karja túlságosan is le volt barnulva ahhoz képest, hogy még csak április közepe volt. A sötét szemüveg mögött rejtőző tekintete bizonyára hozzátett volna valamit ahhoz a máris tenyérbemászó ábrázatához.

– Eljössz velem egy körre?

– Nem, iskolába megyek.

– Hát ne menj, csak tégy úgy! Fölveszlek az iskola előtt.

– Bocs – válaszolt erőltetett, hamis mosollyal –, rosszul mondtam, nincs kedvem elmenni veled egy körre.

– Pedig velem jól szórakoznál...

– Kétlem.

– Minden gondod megoldanám.

– Nincsenek gondjaim.

– Ezt meg én kétlem.

Zöld.

A Mercedes 190-es nekiilódult, maga mögött hagyva a fiú magabiztos mosolyát. Apja odafordult a lányhoz: – Hát ez ki volt? Valamilyik barátod?

– Dehogy, apa, ez csak egy hülye...

Néhány másodperccel később a Honda ismét utolérte a szép lányt. A fiú az autó szélvédőjébe kapaszkodott, majd jobbával egy kis gázt adott, éppen csak annyit, hogy ne kelljen túlságosan megerőltetnie magát, noha azzal a negyvenes ürgével nem lesz túl sok gondja.

Az egyetlen, aki gondterheltnak látszott, a lány apja volt.

– Mit csinál ez az eszement? Miért tapad így ránk?

– Nyugi, apa, majd én elintézem...

S azzal határozottan a srác felé fordult.

– Tényleg nincs jobb dolgod?

– Nincs.

– Hát akkor keress magadnak.

– Már találtam valamit, ami tetszik.

– Vagyis?

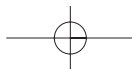
– Tennék veled egy kört. Gyere, elviszlek az Olimpia térre, száguldunk egyet, aztán meghívlak reggelizni, és visszaviszlek az iskola elé. Megígérem.

– Azt hiszem, a te ígéreteid nem sokat érnek.

– Hát ez igaz, látod, már egész jól megismertél, mondd meg az igazat, máris tetszem neked!

A lány felkacagott, és megrázta a fejét.

The first encounter between Babi, model student, and Step, motorcyclist and hooligan, the romantic protagonists of *Three Metres above the Sky*, the novel by Federico Moccia, has for years, before publication, been circulating in photocopy among the very young, and has now become a cult.

Lei fece una risata e scosse la testa.
 “Be’, ora basta.” Aprì un libro che tirò fuori dalla sua borsa di Gherardini.”

“Devo pensare al mio vero e unico problema.”

“Cioè?”

“La mia interrogazione di latino.”

“Credevo fosse il sesso.”

Lei si girò scioccata. Questa volta non sorrideva più, neanche per finta.

“Leva la mano dal mio finestrino”.

“E dove vuoi che la metta?”

Lei spinse un bottone. “Non posso dirtelo, c’è mio padre.”

Il finestrino elettrico cominciò a salire. Lui aspettò fino all’ultimo istante, poi tolse la mano e lanciandole un ultimo sguardo si staccò.

“Ci vediamo.”

Non fece in tempo a sentire il suo secco “no”. Piegò leggermente verso destra. Imboccando la curva scalò e acquistando potenza scomparve veloce tra le macchine. La Mercedes continuò dritta il suo viaggio, ora più tranquillo, verso la scuola.

“Ma lo sai chi è quello?” La testa della sorella spuntò improvvisamente tra i due sedili. “Lo chiamano IO e lode.”

“Per me è solo un idiota.”

Poi aprì il libro di latino e cominciò a ripassare l’ablativo assoluto. A un tratto smise di leggere e guardò fuori. Era veramente quello il suo unico problema? Certo, non quello che diceva quel tipo. E comunque non l’avrebbe rivisto mai più. Riprese a leggere decisa. La macchina voltò a sinistra, verso la Falconieri.

“Sì, io non ho problemi e non lo rivedrò mai più.”

Non sapeva, in realtà, quanto si stava sbagliando. Su tutte e due le cose.

Federico Moccia

(da: Tre metri sopra il cielo, Feltrinelli)

– Na jó, most már elég. – Márkás Gherardini-táskájából előhúzott egy könyvet és kinyitotta. – A fő gondommal kell foglalkoznom.

– Mi volna az?

– Felelek latinból.

– Azt hittem, szexből.

A lány mérgesen elfordult. Ezúttal nem mosolygott, s még csak úgy sem tett.

– Vedd el a mancsod a szélvédőről.

– És hová tegyem?

A lány megnyomott egy gombot. – Itt az apám, nem mondhatom meg.

Az önműködő szélvédő emelkedni kezdett. A fiú az utolsó pillanatra várt, aztán elvette a kezét, még egyszer rápillantott a lányra, és elhajtott.

– Még látjuk egymást!

Már nem hallhatta a lány száraz „aligha” válaszát. Kissé jobbra döntötte a motort. A kanyarban lassított, s miután újra elérte a legnagyobb sebességet, eltűnt az autók között. A Mercedes immár nyugodtabban – ment tovább a maga útján, az iskola felé.

– Tudod, ki ez? – bukkant elő nővére feje a két ülés között. – Csillogos ötösnek hívják.

– Szerintem csak egy idióta.

Azzal kinyitotta a latinkönyvet, és nekilátott az abszolút ablativusz átisméltésének. Egyszerre abbahagyta az olvasást, és kinézett a kocs ablakán. Valóban ez volna a fő gondja? Semmi esetre sem az, persze, amit ez az alak emlegetett. Úgysem látja többet. Eltökélten folytatta az olvasást. A kocs balra kanyarodott, a Falconieri utca felé.

– Úgy is van. Nincsenek gondjaim és nem találkozom vele többet. Nem tudta, valójában mekkorát tévedett. Mindkét dologban.

Federico Moccia

(A Három méterrel ég felett című regényből, Feltrinelli)

